

БЕРЛИНСКИЙ ДОГОВОРЪ.

Въ името на Бога Всемогущаго!

Н. Величество Германский Императоръ, Прусский царь, Н. Величество Австрийский Императоръ, Чешский царь, Прѣдсѣдателя на Французската ренублика, Нейно Величество царицата на съединени-тъ царства Велико-Британия и Ирландия, Императорица индийска, Н. Величество Италианский царь, Н. Величество Всерусийский Императоръ и Н. Величество Императора на Оттоманитѣ, като пожелахъ да наредятъ въ единъ духъ на европейски порядкъ и съобразно съ постановенията на Парижский трактатъ отъ 30-ий Марта 1856 год. въпроситѣ, които се породихъ отъ събитията прѣзъ послѣднитѣ години и отъ войната, на която св. Стефанский прѣдварителенъ договоръ тури край, единодушно дойдохъ до мнѣние, че събраието на единъ Конгресъ ще бже най-доброто средство, за да одесни тѣхното споразуѣние.

Съ тая цѣль Т. Т. Величества и Прѣдсѣдателя на Французската ренублика назначихъ за тѣхни пълномощници лица, на които имената сж забѣлжени на края и които по прѣдложение на австро-унгарский дворъ и по покана на германский кабинетъ се събрахъ въ Берлинъ, снабдени съ пълномощия, които се нажѣрихъ въ добра и прилична форма.

Слѣдъ като дойдохъ по благополучие до едно споразуѣние помежду си, тѣзи пълномощници се съгласихъ върху слѣдующици-тъ нареждания (стипуляции):

Членъ 1.

България се издига на самостоятелно и подданно княжество, подъ върховната власть на Н. В. Султана. То ще има християнско правителство и народна войска (милиция).

Членъ 2.

Българското княжество ще има слѣдующитѣ граници:

Границата отъ къмъ сѣверъ слѣдва по дѣния брѣгъ на Ду-